

ВЕСЕЛИН ХАНЧЕВ
КОГАТО ВЛАКЪТ ИДЕШЕ

chitanka.info

Вървах в горещите тревы на хълма.

*Покрай мен,
насапунисани,
черешите се миеха в небето.*

*Свиреха пчели и ветрове,
а облакът над хълма бавно се люлееше.
Не беше облак,
а перо от птица може би.*

*Задъхан,
влакът идеше отдолу.
Преминаваше,
невидим зад черешите,
и само веселия му сигнал достигаше до мен.*

*Сега стрелочникът излиза пред кантона
с флагче в ръка.*

*Детето маха от прозореца
между латинките.
Една жена дои козата
и замислено се вглежда след вагоните.*

*Но аз вагоните не виждах.
Те отминаха.
След тях остана дим.
И нищо повече.*

*Поникна бавно между белите дървета
черна гъба
с голяма старомодна шапка.
Смешна гъба.*

Тя има
някъде
отровен двойник.
Някъде
в земята никне
нейният отровен двойник.

Покрай мен
черешите побягнаха нагоре.
Виждах черните им скелети
върху небето.
В тях листата тупаха
и гаснеха като сърца.
Последни влакове гърмяха,
натоварени с мълчание.
Прелитаха
покрай увехнали латинки и деца,
покрай кози
със смъртоносни вимета,
покрай ръце и флагчета,
които дават път
към гара Смърт.
Летяха сенките им,
а тревите се изправяха
да ме ухапят.
По лицето ми се блъскаха
и падаха
пчели.

Отровен мед
течеше
по устата ми,
отворена
за вик.
Но вик не идеше.
Бях струйка дим,
роса,

*умряла клетка,
връщаща се милион столетия
назад.*

*Издигах се
и пак се сливах с облака,
от който бях дошъл.
Пак чувах
рев на динозаври.*

Ах, пазете се!

*Не беше свирката на влака.
Бе сърцето ми.
То викаше от хълма.
Викаше над цялата земя.*

Пазете се!

*Един прозрачен облак се люлееше
като перо от птица
в чистото небе над мен.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.